

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 93.437 van 21 februari 2001

A. 75.656/VI-14.112

In zake : **de vereniging zonder winstoogmerk
"Copain Park",**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean-Paul LAGASSE, advocaat,
A. Lacomblélaan 8/6
1030 Brussel,

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar Regering.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 12 september 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk "Copain Park" de nietigverklaring vordert van "de beslissing genomen door de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschapsregering van 19 augustus 1997 (...) om niet haar instemming te betuigen, met toepassing van artikel 47, § 1, eerste lid, van het besluit van 7 december 1987, met de toekenning in 1996 van een afwijking op de vermindering van de gesubsidieerde capaciteit van de dienst verstrekt door de verzoekende VZW en waarbij deze beperkt wordt tot 9 eenheden";

Gelet op arrest nr. 71.122 van 26 januari 1998 waarbij de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling gelast;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2000 waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 januari 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 14 februari 2001;

Gehoord het verslag van de heer HANSE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LAGASSE, advocaat, die voor de verzoekende vereniging verschijnt, en van Mr. VAGMAN, loco Mr. KESTEMONT-SOUMEREYN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer NIHOUL, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in het genoemde arrest nr. 71.122 van 26 januari 1998;

Overwegende dat de verzoekende vereniging het derde middel van haar verzoekschrift "ontleent aan machtsoverschrijding, schending van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook aan ontstentenis van inhoudelijke motivering of onjuiste en tegenstrijdige motivering en ommezwaai in de houding"; dat ze tegen de bestreden beslissing inbrengt dat erin voorbijgegaan wordt aan de omstandigheid dat :

- één enkele crisis gewoed heeft in de instelling van de verzoekende vereniging en dat alleen een toevallige samenloop van gebeurtenissen ertoe geleid heeft dat twee referentie jaren elkaar overlappen, wat de enige verklaring is voor het feit dat twee aanvragen om afwijking moesten worden ingediend;

- bij een besluit van de Regering van 11 maart 1996 een nieuwe erkenning is toegekend aan de verzoekende vereniging, terwijl de aanvraag om een nieuwe erkenning en de aanvraag om afwijking voor het dienstjaar 1996 precies gegrond waren op dezelfde omstandigheden;
 - vóór de bestreden handeling gesteld is, de erkenningscommissie een eenparig gunstig advies heeft uitgebracht over de nieuwe aanvraag om afwijking die de verzoekende vereniging had ingediend;
 - de verwerende partij voor het dienstjaar 1995 dezelfde afwijking heeft toegekend die aangevraagd was op grond van dezelfde motieven als die welke voor het dienstjaar 1996 nog aangevoerd zijn;
- dat ze daarin een ommezwaai in de houding ziet die niet gerechtvaardigd, noch gemotiveerd is;

Overwegende dat de verwerende partij in haar wederantwoord erkent dat "de onderbezetting die voor de referentieperiode 1994-1995 wordt aangevoerd gegrond is op dezelfde omstandigheden als die welke gediend hadden tot staving van de afwijking die reeds in 1995 was toegekend", maar stelt dat "de verzoekende vereniging in casu wegens het "disfunctioneren", waarvan wordt aangenomen dat het in 1993-1994 ging om een "toeval" of om "overmacht", zo snel mogelijk de noodzakelijke maatregelen moest nemen om te voorkomen dat dit disfunctioneren bleef voortduren in 1994-1995, zodat alleen nieuwe omstandigheden en niet het gevolg van een crisis die zich heeft voorgedaan in 1993-1994, - die, ten overvloede wordt erop gewezen, medio 1992 begonnen is, - een nieuwe afwijking in 1996 hadden kunnen rechtvaardigen"; dat ze voorts stelt dat, zelfs in de veronderstelling dat de gebeurtenissen die een geval van overmacht opleveren en die zich in 1992 en 1993 voorgedaan hebben, nog nefaste gevolgen konden hebben voor de activiteit van de verzoekende vereniging in de loop van de 12 maanden van de referentieperiode 1994-1995, de verzoekende vereniging, die om een afwijking verzocht, die uit de aard der zaak uitzonderlijk is, dit diende aan te tonen; dat ze onderstreept dat de verzoekende vereniging zelf erkend heeft dat ze in staat zou zijn haar normale activiteit te hervatten in september 1994; dat ze herinnert aan de waarschuwingen die sinds 1992 aan de verzoekende vereniging zijn gegeven en aan de haar op 9 maart 1994 ter kennis gebrachte aanmaning om de erkenningsvoorwaarden in acht te nemen, die haar ertoe aangezet hebben zich te reorganiseren; dat ze daaruit afleidt dat de crisis die de verzoekende vereniging sinds 1992 kent niet meer kan worden beschouwd als een onvoorspelbaar gegeven dat nog nefaste gevolgen heeft voor haar activiteit in 1994-1995; dat ze erop wijst dat het

advies van de erkenningscommissie geen bindende kracht heeft voor de verwerende partij, aan wie het vrij staat de afwijking al dan niet toe te kennen; dat ze nog onderstreept dat het verkrijgen van een eerste afwijking in 1995 aan de verzoekende vereniging geen enkel recht toekende om er in 1996 een nieuwe te verkrijgen, noch op de nieuwe erkenning die op 11 maart 1996 toegekend is;

Overwegende dat de partijen erkennen dat dezelfde moeilijkheden, die gedetailleerd omschreven worden in het verslag van G. DUCOBU van 28 december 1993 en 4 januari 1994, een verklaring bieden voor de onderbezetting van de instelling van de verzoekende vereniging gedurende de referentieperiodes 1993-1994 en 1994-1995; dat het verwijt dat verband houdt met de omstandigheid dat de verzoekende vereniging zou hebben verzuimd het bewijs ervan te leveren, niet relevant is;

Overwegende dat de verwerende partij, met de eerste op 4 januari 1995 toegekende afwijking, erkend heeft dat door deze moeilijkheden de instelling van de verzoekende vereniging verhinderd werd normaal te werken "door rampzalige gebeurtenissen, toeval of overmacht" gedurende de referentieperiode 1993-1994;

Overwegende dat het vaststaat dat de gevolgen van die moeilijkheden voor de bezettingsgraad hebben voortgeduurd tijdens de referentieperiode 1994-1995, doordat de instelling haar normale activiteit pas in september 1994 heeft kunnen hervatten; dat niet redelijkerwijze kan worden betoogd dat een hervatting van de normale activiteit van de ene op de andere dag tot uiting moet komen in de vorm van een stijging van de bezettingsgraad; dat de duur van de gevolgen van die crisis kan worden verklaard door de aard van de remedies die moesten worden gebruikt om ze te verhelpen : verbetering van de veiligheid van het gebouw waar de jongeren opgevangen worden, fundamentele reorganisatie voor het begeleidingspersoneel, samen met de problemen inzake opzeggingstermijn die inherent zijn aan de arbeidsovereenkomsten, omschrijving van een nieuw opvoedingsproject dat ter goedkeuring aan de verwerende partij dient te worden voorgelegd, bevestiging van de erkenning die bij de verwerende partij moet worden verkregen overeenkomstig artikel 49 van het decreet van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd, informeren van de overheden die beslissen over de plaatsing van de jongeren en herwinnen van hun vertrouwen;

Overwegende dat in geen enkel verslag van inspecteur G. DUCOBU, noch in dat van 28 december 1993 en 4 januari 1994, van

27 april 1994, en van 25 mei 1994, aan de verzoekende vereniging wordt verweten dat ze getalmd heeft om de ernstige moeilijkheden die zich hadden voorgedaan te verhelpen; dat daarentegen op een duidelijke manier in het laatste van deze verslagen, waarin wordt onderzocht op welke manier ingegaan is op de aanmaning van 9 maart 1994, verschillende malen geconcludeerd wordt dat "men moet wachten", inzonderheid "wegens het betaald verlof dat aanbreekt";

Overwegende dat aldus blijkt dat in de bestreden handeling de moeilijkheden die zich hebben voorgedaan en die een geval van overmacht of toeval uitmaakten, verward worden met de gevolgen ervan die in de tijd hebben voortgeduurd; dat, na een eerste beslissing tot "afwijking", die definitief geworden is en waarbij het principe van het "toeval" of van "overmacht" werd aanvaard, de bestreden handeling niet afdoende gemotiveerd is; dat bovendien het verwijt dat aan de verzoekende vereniging wordt gemaakt dat ze niet de gepaste maatregelen heeft getroffen om het hoofd te bieden aan de moeilijkheden die zich hadden voorgedaan en te beletten dat ze een weerslag hebben tijdens de referentieperiode 1994-1995, steunt op geen enkel gegeven van het administratief dossier en het gevolg is van een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling; dat het middel gegrond is;

Overwegende dat er geen grond bestaat om de overige middelen te onderzoeken,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschapsregering van 19 augustus 1997 (...) om niet haar instemming te betuigen, met toepassing van artikel 47, § 1, eerste lid, van het besluit van 7 december 1987, met de toekenning in 1996 van een afwijking op de vermindering van de gesubsidieerde capaciteit van de dienst verstrekt door de VZW "COPAIN PARK" en waarbij deze beperkt wordt tot 9 eenheden.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 14.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op eenentwintig februari tweeduizend en één door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch. -L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.